

HENNY THIJSSING-BOER

Jouw waarheid,
mijn leugen

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Die zaterdagochtend werd Connie de Weerdt gewekt door de zon die speels door een kier-tje van de gordijnen naar binnen glipte. Ze rekte zich uit en nog slaapdronken herinnerde ze zich twee dingen tegelijk: dat ze vanmiddag weer naar de markt zou gaan en... dat ze opnieuw verliefd was. Aan dat laatste durfde ze bijna niet toe te geven, maar het was waar. Ze was verliefd op Klaas Visser, op een echte man, want hij was al vijfendertig jaar! Zij was pas vierentwintig, maar wat deed dat ertoe? Misschien wel heel veel, bedacht ze toch wat zorgelijk. Ze was zich ervan bewust dat ze er thuis moeilijkheden door zou krijgen.

Diep in haar hart zag ze ook een beetje tegen de middag op, want dan zou ze naast Klaas in zijn kraam staan. Ze schaamde zich niet voor hem, maar was bang dat bekenden haar zouden zien. En als die haar ouders vertelden dat zij als 'marktkoopvrouw' op de markt stond, dan zwaaide er wat voor haar!

Maar misschien liep ze veel te hard van stapel. Ze kende Klaas nauwelijks, ze wist zo goed als niets van hem. Gezien zijn leeftijd was hij wellicht getrouwd geweest, gescheiden of weduwnaar. Hij zou een stel kinderen kunnen hebben, in elk geval een verleden. Nou ja, goedbeschouwd had ze dat zelf ook.

Connie wist niet of ze vanwege kilte huiverde of vanwege plotselinge spanningen. Ze kroop dieper onder het dekbed en peinsde ongestoord verder. Mama zou het vreselijk vinden als ze erachter kwam dat haar dochter omging met een veel oudere man. En als ze hoorde dat die man een doodgewone marktkoopman was, een handelaar in tweedehands boeken, zou mama waarschijnlijk onpasselijk worden. Haar zelf kon het niets schelen wat iemand voor de kost deed. Het ging haar erom hoe iemand er vanbinnen uitzag. Nou, daar was bij Klaas niets op aan te merken. Hij was knap, lief, charmant en hoffelijk. Bijna net zoals Frizo was geweest.

Klaas deed haar aan Frizo denken. Zou ze daarom verliefd op hem zijn geworden? Net als Frizo was Klaas fors gebouwd, breed in de schouders en slank in de taille. Hij had donker haar, zijn ogen waren bijna zwart en hij had

een opvallende mooie lach waarbij hij een sterk, spierwit gebit liet zien. O ja, hij leek absoluut een beetje op Frizo Ripperda, van wie ze oprecht had gehouden. Hoe kon ze dan nu opeens haar hart aan een ander verliezen? Betekende het dat ze over haar verdriet om Frizo heen was, dat vier jaar treuren lang genoeg was geweest? Ze hoopte het, ze wilde weer graag opnieuw gelukkig worden. Toch was ze een beetje bang voor de liefde, want wat haar vier jaar geleden was overkomen, zou opnieuw kunnen gebeuren. Daar moest ze niet aan denken, het was zo verschrikkelijk erg om een mens te verliezen die je heel dierbaar was.

Ze was achttien jaar geweest toen ze Frizo had leren kennen. Haar ouders en haar broer Louis waren blij geweest met haar keuze. Frizo kwam immers uit een uitstekend milieu. Hij was zes jaar ouder dan zij, maar daar had niemand een woord over gerept. Frizo was F16-piloot bij de Koninklijke Luchtmacht geweest, hij zou haar een goede toekomst kunnen bieden en dat was voor mama het belangrijkste.

Ze was twintig geweest toen ze thuis had verteld dat Frizo en zij wilden gaan samenwo-

nen. O, maar dat was prima. Er werd haar geen strobreed in de weg gelegd, ze mocht doen en laten wat ze wilde. Waren haar ouders wellicht bang geweest dat Frizo Ripperda hun schoonzoon niet zou worden als zij moeilijk gingen doen? Onder het dekbed haalde Connie haar schouders op. Ze wist het niet en het deed er allemaal niet meer toe. In de stad, waar Frizo gelegerd was en zij was geboren en getogen, vonden ze al gauw een flatje. Het was bescheiden, maar dat gaf niets. Na verloop van tijd waren ze immers van plan te gaan trouwen. Dan wilden ze een huis laten bouwen of kopen en heel misschien aan kinderen krijgen gaan denken. Vervuld van elkaar en vol toekomstplannen, hadden ze het flatje opgeknappt en ingericht. Ze woonden er nauwelijks veertien dagen toen al hun idealen als een zeepbel uiteen waren gespat.

Op de ochtend van de donkerste dag uit haar leven had Frizo haar vanaf de basis nog gebeld. ‘We hebben zo dadelijk een oefenvlucht, de “kisten” staan startklaar. Maar voordat ik de lucht in ga wil ik je nog even een denkbeeldig kusje geven. Dag lieveling, ik hou van je!’

Daarna had ze zijn lieve, vertrouwde stem

niet meer gehoord.

Op onverklaarbare wijze waren de beide vliegtuigen in de lucht met elkaar in aanraking gekomen. Van de bemanning had niemand de crash overleefd. Vreselijk... Nu ze het in gedachten opnieuw beleefde kreeg ze het subiet koud, kippenvel over heel haar lichaam. Met het neerstorten van de vliegtuigen was háár leven toen volledig ingestort. Ze wist zelf dat ze erdoor veranderd was. Minder vrolijk en zorgeloos dan vóór het ongeluk, koppiger en eigenzinniger. Ze had het gevoel gehad dat ze plotsklaps geen meisje meer was, maar een vrouw met een verleden. Ze liet zich door niemand meer iets zeggen en was koppig haar eigen weg gegaan.

Naderhand had ze zich vreselijk gestoord aan de geruchten die de ronde hadden gedaan. De piloten zouden in jeugdige overmoed hebben gestunt, ze zouden hebben gespeeld met gevaren die ze geen seconde uit het oog hadden mogen verliezen. Het was kletspraat waar zij niet in wilde geloven. Frizo en zijn maten hadden een strenge, gedegen opleiding achter de rug. Ze waren tot het uiterste getraind, ze zouden niet met hun leven kunnen spelen.

In die tijd had zij juist met goed gevolg examen gedaan voor de HAVO. Na een lange zomervakantie wilde ze naar het VWO. Ook die plannen waren echter pardoes in het water gevallen. Toen Frizo zo wreed bij haar werd weggerukt wilde zij niets meer, zeker niet verder studeren. Papa en mama, Louis en zijn vrouw Leidy hadden zich er allemaal mee bemoeid. Op den duur had ze stampvoetend geschreeuwd: 'Hou op met dat gezeur, ik wil niet meer naar school! Ik haat school. Ik haat alle studenten die gewoon jong en zorgeloos mogen zijn, terwijl ik me oud en moe voel. Ik heb een verleden, ik hoor op geen enkele school meer thuis. Ik wil gaan werken, van niemand afhankelijk zijn. Dwarsboom mijn plannen niet langer, ik doe toch mijn eigen zin!'

Ze had voet bij stuk gehouden en geen mens was erin geslaagd haar op andere gedachten te brengen. Tot nu toe had ze er geen spijt van gehad. Ze gaf niets om een titel en al helemaal niet om een flitsende baan waar ze veel geld mee kon verdienen. Wat dat betrof aardde ze zeker niet naar mama en paste ze misschien wel heel goed bij Klaas!

Ook alweer tegen de zin van haar ouders

was ze in haar eentje in de flat blijven wonen en tot op heden beviel dat haar uitstekend. In het goedkope flatgebouw zaten voornamelijk jongelui die samenwoonden. Met enkelen van hen had ze een oppervlakkig contact. Zij was immers alleen, de anderen hadden elkaar en niet altijd tijd voor haar. In het begin kon het haar niets schelen, want ze wilde het liefst alleen zijn met haar verdriet om Frizo. De laatste tijd verlangde ze echter naar eigen vrienden en vriendinnen. Achteraf gezien was dat al een vingerwijzing geweest dat het verdriet sleet. Ze durfde weer te gaan leven, diep in haar hart verlangde ze weer naar de liefde van een man. Naar iemand die er, net als Frizo, voor haar wilde zijn.

Ongedurig en verward door die gevoelens, had ze het in haar flatje vaak niet kunnen uithouden. Als ze het gevoel kreeg dat de muren op haar afkwamen, had ze de deur achter zich dichtgetrokken. Dan was ze in haar autootje gestapt en naar de andere kant van de stad gereden. Naar haar ouders, die daar in een zogenaamde elitewijk in een fraaie bungalow woonden. Maar in plaats dat mama blij was dat haar dochter weer wat meer toenadering zocht, verpestte ze telkens de sfeer door met-

een weer te gaan vitten en laatdunkend te doen over haar baan.

Papa en mama beschouwden het als verneiderend, als ver beneden hun stand, dat hun dochter caissière was in een supermarkt. Ze wisten het nog niet, maar ze konden er gerust op zijn, want sinds een week was ze werkloos! Ja hoor, ze zat weer eens zonder werk. Hoeveel baantjes had ze in de achter haar liggende jaren wel niet versleten? Ze had in een schoenenzaak gestaan en bij een juwelier gewerkt waar ze tot vervelens toe zilver had moeten poetsen. Na een blauwe maandag had ze het daar dus wel gezien. Daarna had ze een tijd als telefoniste in een toeristenhotel gewerkt, en vervolgens was de supermarkt aan de beurt geweest. Ze had het ene baantje nog stommer gevonden dan het andere, maar met slechts een HAVO-diploma had ze niet veel keus.

Ze had juist overwogen om alsnog verder te gaan leren, toen ze Klaas had ontmoet. Op een zaterdag had ze met haar ziel onder haar arm over de markt geslenterd. Bij een kraam met tweedehands boeken had ze lang gesnuffeld om te zien of er iets van haar gading bij was. Opeens was er een stem geweest, die

van de eigenaar: ‘Zoek je een bepaald boek, kan ik je helpen?’

Ze had opgekeken, recht in het gezicht van een naar haar smaak bijzonder mooie man. Frizo... In een flits was zijn naam door haar heen geschoten. Tot haar ergernis had ze gevoeld dat ze bloosde. Hakkelend had ze gezegd: ‘Ik weet het niet, ik kijk zo maar een beetje.’ Hij had zijn mooie lach gelachen, zijn innemende gezicht werd er als het ware door verlicht. Op dat moment had ze al geweten dat ze zich tot deze man aangetrokken voelde.

Die eerste keer was ze snel weer doorgelopen, maar sinds ze wist wie er op de markt stond was ze daar vaak te vinden. Ze had zich onderhand zowat arm gekocht aan tweedehands boeken, maar dat had ze er voor over. Ze las graag en vond het dus geen geldverspilling.

Inmiddels was het haar opgevallen dat hij telkens blij verrast op haar komst reageerde. Misschien had de gulle lach die hij haar zond slechts te maken met het feit dat hij haar graag boeken wilde verkopen. Zij hoopte echter dat hij er meer mee bedoelde.

En volgens haar was dat ook zo, want hij knoopte elke keer een praatje aan en de laat-